

lemmers Side, der særlig tilhører den besiddende Landbostand, er det, fordi man ikke vil ind paa noget, der hedder billige Jordpriser, man frygter for en Sænkning af Jordprisen i Sønderjylland. Man ser det som noget utidigt — det kommer frem Gang paa Gang ved Møder dernede —, at Jorden ikke købes og sælges som en anden Vare i det frie Marked, det samme, som det ærede Medlem Hr. C. O. Pedersen sagde. Men andre danske Husmænd faar jo deres Jord paa andre Betingelser, og de sønderjydske Husmænd kan selvfølgelig forlange at faa den paa lignende Vilkaar.

Det ærede Medlem Hr. Schmidt, der i og for sig sluttede sig meget nær til det Princip, der indeholdes i Lovforslaget, og for øvrigt talte for, at Stat og Kommune skulde se at erhverve Jord, bringe Jord i offentligt Eje, udtalte Tanken om i Stedet for at udstykke Jord paa den Maade, som Loven af 4. Oktober 1919 angiver, at forpagte den bort. Forskellen her er nu saa uhyre ringe, men det er ganske givet, at naar der er Tale om, at unge Mennesker skal sætte Bo, maa de have en Garanti for, at det Hjem, de starter, kan de beholde, og derfor maatte i hvert Fald denne Forpagtning gives paa Livstid; det maatte i hvert Fald akkurat som efter Loven af 4. Oktober 1919 være tilsikret dem, at naar de svarede deres Afgifter, kunde de ogsaa beholde det Hjem, de havde startet.

Derefter har jeg et Par Ord at sige til det ærede Medlem Hr. C. O. Pedersen. Venstre i Sønderjylland har jo den Lykke at kunne stille to Ordførere ved de fleste Sager, vi behandler vedrørende Sønderjylland, og som Regel med væsensforskellige Standpunkter. Naa, det er der ikke noget at sige til, der kan altid falde lidt af til os andre ved en saadan Ordning. Det ærede Medlem sagde om det ærede Medlem Hr. Nis Nissen og mig, at vi i dette Spørgsmaal stadig havde baaret Ved til Baalet. Jeg vil gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at allerede i 1919 samledes Folk fra Venstre dernede og tog deres Standpunkt med Hensyn til Præstegaardsjorderne. Der var baade de tidligere Medlemmer af dette Ting Mads Gram og Refshauge og andre, og allerede den Gang gjorde man det gældende, som senere er trængt ind i alt Fald i de Partiers Bevidsthed, at Retten til den sønderjydske Præstegaardsjord var af en ganske anden Karakter end den tilsvarende Ret heroppe. Det blev den Gang begrundet med, at den i 1885, i den tyske Tid, var indført i Grundbøgerne. Da man saa hørte, at det havde ogsaa været Tilfældet for en Mængde Præste-

gaardsjorders Vedkommende heroppe, gik man over til en helt juridisk Udredning af dette Spørgsmaal for at begrunde det Standpunkt, man havde taget. Allerede i 1919 samledes man og vedtog, at den sønderjydske Præstegaardsjord skulde være hellig og ukrænkelig, den skulde ikke kunne udstykkes og behandles i Henhold til Loven af 4. Oktober 1919. Det er først og fremmest dette Standpunkt, der har skabt Uro dernede. Naar det saa er sagt, at den nuværende højtærede Minister har haft en uheldig Haand ved at forelægge denne Sag, saa forekommer det mig rigtignok, at Venstres Minister, der sad i to Aar, efter at Loven af 30. Juni 1922 var vedtaget, har haft en endnu mere uheldig Haand med at føre denne Lov ud i Livet, thi af al hans Virksomhed er kun kommet et eneste Husmandsbrug i Sønderjylland. Det kan man vist ikke kalde nogen overmaade heldig Haand. Det var jo Kirkeminister Appel, der, da det var Venstres Forslag og Venstres Lov, havde Forpligtelsen til at sørge for, at denne Lov blev ført ud i Livet, men det er altsaa ikke sket.

Videre nævnte det ærede Medlem ogsaa noget om den politiske Agitation og sagde overfor det ærede Medlem Hr. Nis Nissen og mig, at vi foregøglede den sønderjydske Befolkning noget. Det ærede Medlem har jo aldrig foregøglet den sønderjydske Befolkning noget, det har hans Virksomhed i den korte Tid, vi har været herinde, naturligvis bevist. Naar man ser paa den Forskel i Husmandsbrugene, bl. a. de to Slags Husmandsbrug, der kom ude i Ulkebølle Sogn, som det ærede Medlem ikke vilde være med til, forekommer det mig, at det ærede Medlem skulde stemme for det Lovforslag, her ligger for; thi det, vi vil ved dette Forslag, er netop at ophæve Forskellen paa de to Slags Husmandsbrug, vi vil kun have eet Slags Husmandsbrug paa Vilkaar i Henhold til Loven af 4. Oktober 1919. Dernæst sagde det ærede Medlem ogsaa noget om, at vi skulde lade Spørgsmaalet komme ned til den sønderjydske Befolkning, da det var et specielt sønderjydsk Anliggende. Maa jeg spørge: Mener det ærede Medlem, at det var noget meget godt, hvis vi dernede dannede et sønderjydsk Parlament, hvor de sønderjydske Spørgsmaal skulde afgøres? Vi mener naturligvis noget ganske andet, og det har jeg allerede gjort Rede for; vi mener, at da Sønderjyderne stemte sig hjem til Danmark, er Sønderjyderne blevet til eet Folk sammen med det øvrige danske Folk; og naar det er Tilfældet, er det den danske Rigsdag, der skal have Afgørelsen;